

РЕШЕНИЕ

№ 3824

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2595** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.2, представлявано и управлявано от П. П. П. чрез адв.В. В. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.5 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С278-0403502/09.01.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“д“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 3 дни, потвърдена с Решение № ГДФК-13/04.02.2020г. на Директора на Дирекция „Оперативни дейности“ при ГДФК в НАП.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон, като се поддържа, че не са налице материалноправните предпоставки на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ ЗДДС. Сочи се, че в търговският обект не са намирани оригиналите на свидетелството и паспорта на всяко едно от фискалните устройства, но същите са сканирани и се съхраняват в компютъра на управителя на обекта. Оригиналите на тези документи са на съхранение в административния офис на адреса на управление на дружеството. В жалбата се

твърди, че изложените мотиви, както за налагане на ПАМ, така и за определения срок на наложената ПАМ са бланкетни и неубедителни. Налице е несъразмерност на тежестта на наложената ПАМ с тежестта на установеното нарушение.

В хода на производството жалбоподателят се представлява от процесуален представител адв. В. В., която поддържа жалбата. Претендира разноси по делото въз основа на представен списък по чл.80 от ГПК. С молба от 09.07.2020г. моли съдът да прекрати съдебното производство, поради липса на предмет на оспорване, тъй като с Постановление за прекратяване изпълнението на ПАМ „запечатване на търговски обект“ № ФК-С278-0403502/08.07.2020г. на Началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД“ФК“ при ЦУ на НАП на основание чл.187 ал.4 от ЗДДС е прекратено изпълнението на наложената с оспорената заповед ПАМ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 03.01.2020 г. в 17:20 ч. е извършена проверка от инспектори по приходите към главна дирекция „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП на търговски обект по смисъла на параграф 1. т.41 от ДР на ЗДДС –магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. При проверката се установява, че в обекта има монтирани, въведени в експлоатация и работещи ЕСФП- три броя, чрез които се отчитат продажбите.- фискални устройства модел „W. N.“ с ИН на ФУ BN011068 и ФП №51011974; BN011039 и ФП №51011945 и BN011070 и ФП51011976.

При проверката е установено, че в търговският обект не се съхраняват и при поискване не са представени оригинали на свидетелствата за регистрация и паспортите на монтираните в обекта, фискални устройства.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка ПИП сер.АА №0403502/03.01.2020 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл.50 ал. 1 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс.

На 09.01.2020г. е издадена процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С278-0403502/09.01.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която, на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“д“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 3 дни.

Цитираната заповед е оспорена от жалбоподателя по административен ред, като с Решение № ГДФК-13/04.02.2020г. на Директора на Дирекция „Оперативни дейности“ при ГДФК в НАП е оставена без уважение, като неоснователна жалба с вх. №1354-6#2/30.01.2020 г. по регистъра на главна дирекция „Фискален контрол“, отдел „Оперативни дейности“ - С., ЦУ на НАП, подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. П. П..

По делото са приети писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, допълнително представени от жалбоподателя писмени доказателства – заверени копия на свидетелства на фискалните устройства и паспортите на

фискалните устройства, справка от НАП –СИДДО за регистрация на софтуера на фискалните устройства в СУПТО, проведен е разпит на главния счетоводител на [фирма] – А. Н. Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ–ОПР-16/17.05.2018 г., в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция“Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Видно от Заповед № 3766/25.09.2019г. на Изпълнителния директор на НАП, за началник отдел „Оперативни дейности“ е назначен Л. П. Х..

Въз основа на посочените заповеди, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган -Началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП.

Решение № ГДФК-13/04.02.2020г. на Директора на Дирекция“Оперативни дейности“ и ГДФК към ЦУ на НАП, с което е потвърдено оспорената заповед, също е издадено от компетентен орган съгласно т.2 на Заповед № ЗЦУ–ОПР-16/17.05.2018 г. на изпълнителният директор на НАП /лист 28 от делото/

Обжалваната заповед отговаря на изискванията за форма и съдържание предвидените в чл. 59 АПК задължителни реквизити, с посочени фактически и правни основания по издаването ѝ, а именно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от Закона за данък върху добавената стойност и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност .

Не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Според чл. 186, ал. 1, б. “д“ от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства или интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност, включително и съхраняване на данни в контролна лента на електронен носител; Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба.

В конкретният случай безспорно е установено, че проверяваното дружество [фирма] с ЕИК[ЕИК], попада в обхвата на лицата посочени в чл. 3 на Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на министъра на финансите, но при проверката извършена на

място на 03.01.2020 г. в търговския обект е установено, че не съхраняват издадените свидетелства за регистрация и паспортите на фискалните устройства за въведените в експлоатация касови апарати. В тази връзка административният орган е направил изводът, че [фирма] с ЕИК[ЕИК] не е спазило реда и начина за съхраняване на документи, издадени във връзка с работата на фискалните устройства в обекта.

Задължението за съхраняване на документи от фискални устройства е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18).

Съгласно чл. 42, ал. 1 т.1 и т.2 от Наредба Н-18/2006г. лицето по чл. 3 със стационарен търговски обект съхранява в търговския обект:

1. свидетелството за регистрация на ФУ/ИАСУТД;
2. паспорта на ФУ, с изключение на случаите по чл. 14, ал. 3 и чл. 50, ал. 6;

Между страните не е спорно, че в обекта на проверка, не са представени и не се съхраняват оригиналите на свидетелството за регистрация и паспорта на трите регистрирани фискални устройства. В тази връзка, освен изготвеният протокол за извършена проверка са и свидетелските показания на св.Б., който е назначен на длъжност главен счетоводител в [фирма]. Последният твърди, че е провел телефонен разговор с проверяващите на място органи по приходите, като им е обяснил, че оригиналите на всички документи, включително и тези на фискалните устройства на търговския обект се съхраняват от съображения за сигурност на административния адрес на дружеството – [населено място], [улица], а в магазина има копия на хартия и на електронен носител на компютъра на управителя на магазина. Помолил е да го изчакат определен период от време, за да ги занесе на място в обекта.

С оглед на изложеното от свидетеля, както и от приетите в съдебното производство писмени доказателства, съдът намира, че не е спорно и обстоятелството, относно факта, че свидетелствата за регистрация на фискалните устройства и паспорта им съществуват, но същите не се съхраняват в оригинал в търговския обект.

Свидетелството за регистрация и паспорта на ФУ са документи, издавани и съхранявани във връзка с всяко фискално устройство, което се въвежда в експлоатация. Задължението за съхраняване на свидетелството за регистрация и паспорт на ФУ е регламентирано в чл. 42, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредба № Н- 18/1 3.1 2.2006 г. на министъра на финансите, както вече бе посочено.

За извършената проверка е съставен Протокол /лист 16-18 от делото/, в който е посочено, че за работещите фискални устройства не са представени свидетелства за регистрация и паспорти на фискалните устройства от присъствалия на проверката зам. управител Д. Б. Т.

Твърденията в жалбата, че са представени копия на документите не намира опора в доказателствената наличност по делото. В цитирания протокол, не е записано че в обекта се намират копия респективно свидетелства за регистрация на ФУ и паспорти на същите в електронен вариант. Свидетелят Б. е заявил, че не си спомня дали такива са представени на хартиен носител или е имало проблем с компютъра на управителя. Свидетелят е поясnil, че по принцип във всеки един търговски обект на дружеството се съхраняват копия от тези документи на хартия и в електронен вариант, сканирани на служебния компютър на управителя., но в конкретния случай не си спомня точно какъв е бил проблемът.

Протоколът, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от

органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Съдът не установи в така съставения протокол да са допуснати грешки и неточности, нито пък непълноти. Във връзка с изготвяне на протокола и отразените обстоятелства е посочено, че не са направени възражения от зам. управителя на магазина, който се е запознал с него и го е подписал с отбелязване „нямам възражения и записан телефонен номер на главния счетоводител -Б.“.

Задължението по чл. 42, ал. 1, т. 1 и т.2 от Наредба № -18/2006г., е за съхраняване в търговския обект на оригинала на свидетелството за регистрация на фискално устройство, за разлика от случаите по чл. 42, ал. 6 (Нова – ДВ, бр. 8 от 2020 г/ от Наредба № Н-18/2006г., където задължението е за съхраняване в търговския обект на копие от свидетелството за регистрация на фискалното устройство.

При съобразяването на тези обстоятелства, на обстоятелството на изричното посочване при кои случаи свидетелството за кореспонденция следва да се съхранява като копие и на обстоятелството, че задълженото лице следва да съхранява свидетелството за регистрация на фискалното устройство, именно в стационарния търговски обект, следва извода за неправилност на разбирането на жалбоподателя, че посочената правна норма не въвежда задължение за лицата по чл. 3 от наредбата за съхраняване в оригинал на свидетелството за регистрация на фискалното устройство в стационарния търговски обект. Член

42 от наредбата ясно посочва случаите, в които свидетелството за регистрация на фискалното устройство следва да се съхранява в търговския обект, и случаите, в които следва да се съхранява на адреса на кореспонденция на лицето по чл. 3. Разграничение е налице и в хипотезите, в които следва да се съхранява оригинал на това свидетелство от случаите, в които трябва да съхранява копие. В последните посочени случаи – е предвидено място на съхраняване на копие и място на съхраняване на оригинала. Докато в случая по чл. 42, ал. 1, т. 1 и т.2 от наредбата е предвидено само едно място на съхранение на свидетелството за регистрация на фискалното устройство – това е стационарния търговски обект, и доколкото не се съдържа норма, която да разграничава хипотезите на съхраняване на оригинала, и на копие, следва несъмнения извод, че стационарният търговски обект на лицето по чл. 3 е мястото, където следва да се съхранява оригинала на свидетелството за регистрация на фискалното устройство.

Предвид изложеното, правилен е изводът на административния орган, че с извършеното деяние са нарушени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.

Съдът не споделя твърденията на жалбоподателя, че в търговския обект са се намирили копия на свидетелства за регистрация и паспортите на фискалните устройства, макар и тези твърдения да не са оспорени от процесуалния представител на ответника, тъй като в тази насока не е събрано нито едно доказателство. В тази връзка, неоснователни са твърденията на адв.В., че не е извършено нарушение на разпоредбите на 42, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.

При издаването на Заповед на основание чл.186 от ЗДДС административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Приложеното в случая от административния орган правно основание е чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "д" от ЗДДС, който предвижда запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, на лице, което не спазва реда или начина за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства или интегрираните

автоматизирани системи за управление на търговската дейност, включително и съхраняване на данни в контролна лента на електронен носител е правилно.

С обжалваната Заповед № ФК-С278-0403502/09.01.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която, на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“д“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 3 дни,

Мотивите в заповедта, отговарят на изискването на чл. 186, ал. 3 ЗДДС за мотивиране на акта и са достатъчни, за да може да се извърши проверката за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 АПК, включително за съответствието на заповедта с целта на закона.

Относно определеният срок на принудителната административна мярка, съдът намира че изложените мотиви са относими с извършеното нарушение от жалбоподателя и в достатъчна степен свързани с него, а именно че неспазването на задължението за съхраняване на свидетелствата за регистрация и паспортите на фискалните устройства, води до негативни последици при провеждане на контрол, тъй като липсата им прави невъзможно установяването на множество факти- дали фискалните устройства функционират и са пуснати в експлоатация от оторизирана фирма, в който момент са пуснати в експлоатация,, дали към момента на проверката не са били изведени от експлоатация, поради ремонт или извършване на експертиза, дали имат установена връзка с НАП, дали е извършван демонтаж на фискалната памет, дали наличните дневни и месечни финансови отчети са отпечатани от един и същи касов апарат въведен в експлоатация по надлежен ред от оторизирана за това фирма.

Относими са и изложените мотиви, че липсата на свидетелство за регистрация и паспорт на касовите апарати водят до извод за ненадежна отчетност на ФУ, въведени за работа в обекта. Правилна е и констатацията, че дружеството е следвало да организира воденето на по –прецизна отчетност и да упражнява по –строг контрол върху документите, издадени от и във връзка с въведените в експлоатация фискални устройства. Видно от приложения протокол за проверка, освен нарушението на чл.42 ал.1 т.1 и т.2 от Наредба № Н-18/2006г. е констатирано и нарушение на чл.33 ал.1 от Наредба № Н-18/2006г., свързано с констатации във връзка с установена разлика между разчетената касова наличност от ФУ №2 с ИН на ФУ ВN011039 и фактическата наличност. Разчетената касова наличност във фискалното устройство е в размер на 4341,10 лева, фактическата наличност е 2503,62 лева. Разликата е в размер на 1837,48 лева, същата е съществена и свидетелства за липса на прецизно водена отчетност, за нередовно и непоследователно водене на документацията и несъхраняване на документи, свързани с фискалното устройство.

Изрично в мотивите си административният орган е посочил, че целта на мярката е промяна в начина на извършване на дейността и реда и условията за нейната отчетност в конкретния обект. Наложената принудителна

административна мярка е тази по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС, като съгласно посочения текст принудителната административна мярка се налага, ако лицето по чл. 3 не спази реда или начина за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства или интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност, включително и съхраняване на данни в контролна лента на електронен носител. Мотивите, съдържащи се в обжалвания административен акт са съответни на нормата на чл. 42, ал. 1, т. 1 от наредбата, доколкото и глава шеста от същата регламентира именно задължението за съхраняване на документи, сред които е и задължението за съхраняване на свидетелството за регистрация на фискалното устройство. При съобразяването на тези обстоятелства не може да се определи като правилно разбирането на жалбоподателя за немотивираност на административния акт в частта, относно определения срок на наложената ПАМ.

Тази съдебна инстанция съобразява също така обстоятелството, че що се отнася до характера на обществените отношения, които са засегнати, изглежда легитимно, от една страна да се следи за възпирането на всяко едно нарушение, което се постига чрез налагането на имуществени санкции, а от друга страна да се репресират сериозни нарушения, които са особено тежки и които обосновават и налагането на принудителните административни мерки по чл. 186 от ЗДДС, а именно запечатване на търговския обект за срок до 30 дни. Определеният 3-дневен срок е минимален, като в процесния случай е несъмнено обстоятелството, че извършеното нарушение от търговското дружество е формално по своя характер, като същото се е изразило в несъхраняването в търговския обект на свидетелствата за регистрация на фискалните устройства в оригинал и паспортите на фискалните устройства, като страните не спорят по отношение на обстоятелството, че дружеството притежава оригинали на цитираните документи.

При съобразяване на тези обстоятелства следва извода, че в конкретната хипотеза е спазен принципа на пропорционалност/съразмерност, установен в чл. 6 от АПК при налагане на принудителната административна мярка. Този принцип на пропорционалност изисква, налагането на съответната санкция да не превишава границите на това, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели.

В процесния случай с оглед на формалния характер на извършеното нарушение, на констатациите в приложения протокол за извършено и друго нарушение на чл.33 ал.1 от Наредба № Н-18/2006г. и така определеният минимален срок на ПАМ от 3 дни, следва извода, че наложената принудителна административна мярка е пропорционална на извършеното нарушение.

Във връзка с постъпилата молба от 09.07.2020г. на жалбоподателя с искане

съдебното производство да бъде прекратено, тъй като с Постановление № ФК-С278-0403502/08.07.2020г. на Началник отдел“Оперативни дейности“-С. в ГД“ФК“ към ЦУ на НАП е прекратено изпълнението на наложената с оспорената заповед , принудителна административна мярка, поради представени писмени доказателства от жалбоподателя, че определената имуществена санкция е заплатена, съдът е длъжен да отбележи, че искането е неоснователно. Съгласно чл.187 ал.4 изр.първо от ЗДДС принудителната административна мярка се прекратява от органа, който я е приложил, по молба на административнонаказаното лице и след като бъде доказано от него, че глобата или имуществена санкция е заплатена изцяло. Заплащането на глобата или имуществената санкция има отношение към изпълнението на индивидуалният административен акт - оспорената заповед с оглед разпоредбата на чл. 187, ал. 4 ЗДДС, но не и относно нейната законосъобразност. Налагането на принудителна административна мярка не е обвързано с издаването на наказателно постановление. Съдът се съобразява с него единствено, когато постановлението е влязло в законна сила и с него е прието несъмнено, че нарушението не е извършено, какъвто не е настоящият случай.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата се определя като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.4 от АПК, разноски се дължат на ответника, които са своевременно заявени за юрисконсултско възнаграждение. Производството се развива по реда на АПК, съгласно изричната разпоредба на чл.186, ал.4 от ЗДДС, поради което следва да се присъдят такива на основание чл.143, ал.1 от АПК. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София град, III-то отделение, 61-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.2, представлявано и управлявано от П. П. П. чрез адв.В. В. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.5 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С278-0403502/09.01.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която, на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“д“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 3 дни, потвърдена с Решение №

ГДФК-13/04.02.2020г. на Директора на Дирекция „Оперативни дейности“ при ГДФК в НАП.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.2, представлявано и управлявано от П. П. П. да заплати на ЦУ на НАП разноси в размер на 100 (сто) лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: